

Chr. Nielsen: Naar jeg skal omtale min Stilling til det foreliggende Lovforslag, er der for mig en Ting, der er aldeles afgørende, og det er dette, at den megen Tale om Kvindens Ligeberettigelse nu bliver omsat i Handling paa dette Omraade. Ud fra den Tankegang synes jeg unægtelig heller ikke, det hører nogen Steder hjemme, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Krarup) gjorde det; at drage en Sammenligning med Schweiz. Sandheden er jo netop den, at vi paa adskillige Omraader overhovedet ikke kan drage Sammenligninger med dette Land. I Spørgsmaal, hvor det drejer sig om Kvindens Ligeberettigelse, maa man erindre sig, at her er Schweiz et af de længst tilbagestaaende Lande i hele Verden. Man har endnu ikke givet Kvinder Valgret der.

Ud fra mit Syn paa Spørgsmaalet om Kvindens Ligeberettigelse hilser jeg det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, det har faaet i Folketinget, med stor Tilfredshed, og jeg udtrykker Haabet om, at det Fremskridt, der hermed er gjort, vil blive efterfulgt paa en lang Række andre Omraader.

Esther Malling Pedersen: Jeg vil gerne takke den højtærede Kirkeminister for dette Lovforslag. Jeg vil takke for det, fordi Ministeren herigennem giver Kvinderne Adgang til Præstegerningen og dermed Adgang til ogsaa paa dette Omraade at øve en Indsats i Menigheden i Danmark. Ligesom mit Partis ærede Ordfører (Stegger Nielsen) vilde jeg med Glæde have set den oprindelige § 7 bevaret, fordi den gav Udtryk for Vilje til Formidling, Vilje til Forstaaelse af den Frygt for det nye, som gør sig gældende i adskillige Kredse, og som man, som det ogsaa før blev sagt, maa respektere. Det er for mig ikke det mest magtpaaliggende, at Kvinderne straks faar deres fulde Ret. Det betyder i mine Øjne mere, at de kan glide saa stiltfærdigt som muligt ind i Gerningen. Det vilde ikke være godt, om en Menighed skulde blive tvunget til at antage en kvindelig Præst. Den Splid og Bitterhed, som det vilde medføre, bør for Menighedslivets egen Skyld undgaaes. Men jeg mener, det var rigtigt med en Revisionsbestemmelse i Loven, hvis denne Paragraf var taget med, for jeg for mit Vedkommende tror, at meget af Modstanden mod de kvindelige Præster skyldes Frygten for det nye. Den Frygt har jo altid eksisteret, og den er i og for sig naturlig og forstaaelig, og man skylder den ogsaa et vist Hensyn, men jeg tror ogsaa, at meget af Modstanden vil forsvinde, efterhaanden som man opdager, hvor lidt revolutionerende denne Lov vil vise sig

at være, hvor langsomt og naturligt Kvinderne vil glide ind i Gerningen i Menigheden, hvor deres Forkyndelse i Kirken vil blive en Fortsættelse af deres Forkyndelse i Hjemmet. For Moderens Betydning for Kristenlivet i Danmark er der dog vist ikke noget Menneske, der tænker paa at bestride.

Naar jeg har bedt om Ordet til Trods for, at jeg fuldt ud kan slutte mig til mit Partis Ordførers Udtalelser, skyldes det egentlig mest den, man kan godt sige stærke Belysning, hvori Spørgsmaalet om Menighedens og Kirkens Placering over for hinanden er kommet til at staa gennem det konservative Ønske om en Kirkeforfatning, for det, der for mig bliver det centrale nu i denne Sag, er Menighedens Ret over for Kirken, Menighedens Myndighed over for Kirkens Myndighed, og jeg haaber, det maa kunne lykkes mig nogenlunde at forklare, hvad jeg mener med dette. Jeg tænker her ikke saa meget paa Menighedsraadene, skønt deres Vægt og Myndighed vil komme til at spille en uhyre stor Rolle her, jeg tænker paa alle de mange enkelte Mennesker, enkelte Kristne, som tilsammen udgør den danske Menighed, ligesom det i sin Tid var saadanne enkelte Mennesker, enkelte Kristne, der udgjorde den første Menighed i Jødeland. Det centrale i Spørgsmaalet er som sagt for mig blevet dette, om det er de enkelte Kristne, de enkelte kristne Hjem, eller det er Teologerne og de kirkelige Autoriteter, der har den aandelige Myndighed, og det vil jo sige den virkelige Myndighed, naar det gælder Kristenlivet i Danmark.

Der er talt meget om Kirkens Traditioner og om den Værdi, de har, bl. a. ved deres Ælde. Den ældste kristne Tradition er Kristi Forhold til Menigheden, til de enkelte Mennesker, hvoraf han skabte den Menighed, de enkelte Mennesker, som tilsidesatte alle Dogmer og lod sig gribe og lede af hans Ord, medens Teologerne paa hans Tid stod ham imod. Det er af Modstanderne af de kvindelige Præster blevet sagt, at dette Spørgsmaal var dem en Hjertesag, en Samvittighedssag. Det tvivler jeg ikke om, men der er ogsaa mange af os andre, for hvem det er baade en Hjertesag og en Samvittighedssag, fordi den drejer sig om noget saa livsvigtigt som Spørgsmaalet om Menighedens aandelige Myndighed, naar det gælder Kristenlivet. De mange enkelte Mennesker, hvoraf Menigheden bestaar, hele den kristne danske Menighed, vil langt bedre faa deres Myndighed respekteret gennem en Rigsdag end gennem en Kirkedag, som man fra konser-